

பீ :

**ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
திருவாரிசிரியம்-முன் ஐயரை.**

இத--மயங்கு மனம் மருகப்பெற்ற ஆழ்வார்தான் தனக்கும், பரபரிக்கப்படத் தருமான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த எங்கு நிம்பப்பெற்றதென இரண்டாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாரிசிரியம், பெரிபதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் கம்மாழ்வாரருடைய நிம்பனாகத்தான். இவ்வாற்றும், முறையே எங்கு நெதம்மென வாராயம். காவிரிப் பிரபந்தத்தின் மூன்றாவது ஆயிரவாயிர இயற் பாடிக் இது ஆறுதாவதும், பஞ்சாவேத வாராயமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண் ஊக்கு இவர்களை எம்பெருமான் கோக்கி, 'நெயர்வா அதுபயிப்பதற்கு இடைபுறான நேரம் எம்பெற்றதே அதுதான் தந்தருளவேண்டும்' என்று எம்மார் எம்பெற்ற நின்றுநிலைய அபேஷித்தார்--முதல் பிரபந்தமாயிவ திருவிருத்தத்திற். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாருக்கொன்று எட்டித்ரு என்மையாகச் சில நிம்பப்பெற்றதென வெளிவிடுவதே எம்மாரிடையே திருத்திப் பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவருமாகவானே "பொய்ச்சிந்த ஞானமும் பொய்வா கொழுக்கு மழுக்குடம்புமிச்சிந்த கீதைய இனிவாருருகம்" என்று இவர் அபேஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தங்கட்டைத் தந்தருளினான். "இவ்வாழ்வார் இந்த எம்மார்த்தை விட்டு விவி ஒரு *எம்மத்தியின்மீதார் எட்டிநேரே யோழ்த்தொடுவது மென்ற பாதிப்பது கம்முடைய ஞானக்கண் அதுபயிப்பதற்காவதெனவந்த கேடுருள் தக்காது என்று; அந்த குறுதுயரத்தை இவர்க்கு எம் இக்கிடத்தினையே வாய்க்கச் செய்தோம்; இக்கே தானே இவர் குறுதுயரம் பண்ணிக் கவித்தாராய், அங்கதபயம் உண்டானாய்க் புறவென்கையிட்டுப் பிரபந்தக்களையெழுதி கோவையாராயும் செய்தாராகட்டும்" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது கங்கைய ருபுருக விழுநிலைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பாமாவைத்தம் பொயிவ அதுபயிக்கெழுர் இந்திருவாரிசிரியத்திற். எம்மார் எம்பெற்ற கழிந்த பாம்பத்தினே போனதின்பு அதுபயிக்கக்கூடிய எம்பெருமான் வது மென்மையையும் கீதையையும் கடிவதையும் இக்கெடுத்தகொண்டே கருத்தாயின எனு பாட்டானே அதுபயிக்கெழுவித்த.

ஆசிரியப்பாக்களினும்கூட இந்திம்பப்பெற்றத்திற்குத் திரு ஆசிரியம் என்ற திரு காமம் வழங்குகவித்த. அதுபொன்றதற்கு எங்கு பிராய் இயற்றிப் பதித்தும் வெளிச்சி யாகியும் மூன்றாகக்குத் குறையாடல் பகையுணர் அகலொகையுந்த இதுதிரிக் க் பென் றும் அகலாய் மூலவது ஆசிரியப்பாசாம். இது--கேவலவாரிசிரியப்பா, சிவியுண்டுக வாரிசிரியப்பா முதலிய எங்கு வகையெழுது. பது; எம்மாவகையும் எற்றோய் தந்தவகை மூற்றோய் மூலவது கேவலவாரிசிரியப்பா. எம்மாவகையும் எங்கு பிரானையே மூலவது சிவியுண்டுகவாரிசிரியப்பா. இப்பிரபந்தத்திற் 1, 2, 3, 6-ஆம் பாசாக்கள் கேவலவாரிசிரியப் பாக்கள்; 4, 5, 7-ஆம் பாசாக்கள் சிவியுண்டுக வாரிசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித்தொடையாக் அமைத்ததாய் இப்பிரபந்தம்.

தனியான உரை.

காசிரியரை நாம்வழிக் கவிபுத்தே வந்துதித்த
ஆசிரியப் பாவதரு வடிவற்றது விசித்தானைத்
நேசிகளைப் பார்த்துநினைத் திகழ்வதுதத் தானனை
மாதனடய மனத்துணைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

காசிரியரை	பூகொத்தித்தம்மக்கள்	நேசிகள்	ஞானமும்
நாம்		திரு அருள்	வினக்குறை மெழுவாயினம்
மாத	உருவியப்பதக்கை	நாரை	அவித்தன்னவருமார்
கவிபுத்தே	திக்கவிபுத்திற்	பாக்கொடு	கம்மாழ்வார்
எந்த உதித்த	இக்கெத்திற் வந்து அவத்தே	மக அடைபா	அருந்தா மனவந்தகையிற்
ஆசிரியப்பா	திருவாரிசிரியம் பிரபந்தத்தினை	மனத்த	குறந்தகத்த நனத்தினே
அதனல்		வையத்	வையத்
அரு மறை	நெய்வாரிசிரிய கோப	மறவாரம்	அருந்தாப் பறவாரம்
தாய்	காத்தக்கலை விசித்தனாரும்	வாய்த்துதம்	மக்களாசனவருகெய்வோம்.
விசித்தானை			

ஆதாரம்: சிவசுந்தரம் பதிப்பகம்.

திருவாசிரியம்.

ஸ்ரீ கார்த்திகேயர் பவங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
உரைபுடன் கூடுகிறது.

3578 செக்கர்மா முகிலுதேது மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிசுடி * அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு *
 பங்குடர் புனைந்து பங்காச்செய்வாய் * நிகழ்பகட்டுசோதி மாநகக் குன்றம் *
 கடலோன் அகமிசைக் கண்டலன்வறுபோய் * பீதகண்டாட முடியுண் முதலா *
 மெதகு பங்கலனாவிக்கு * சோதி வாய்வழ் கண்டனாவும் சிவப்ப * மீதிடர்ப்
 பங்கலமெனீ மிகப்பலகட்ப * எச்சவிதோக் கலந்திய வாலி அமளிபேறி *
 எறிசுடல் லவே எறிதுவி லமர்க்கு * சிவனாப வித்தி விவ்முத லினைத்தோர் *
 தெய்வக்குழாங்கன் அகநொழக் கிடத்த * தாமனையுந்தித் தனிப்பெகு வாயக! *
 முடிவகனாந்த செவடிபோயே ! *

(2)

[illegible]

உணவாயின அந்தந்திருக்கை தானே யாயபோகப்போகிறது ; எம்பெருமானது நிருவாகம் நிறுவும் வகை தெரையுண்டா ; நிருவாகம் எப்போதென்பா ; லலாபிதாபுதாயபெய்யப் பெறவேண்டா ; " இதை எவர்க்கு ஈயக்கேடும் " என்று ஆவல் ஒன்றாயத்தியம் அலாபம் கொடுக்கிறாடையோடு போதமானது ; இந்த ஆவலால் அமுதவெள்ளம் இப்படிப்பட்ட ஆவல் பூண்டு " என் கண்ணினை தென்றகொனோ கவிக்கும் தானே " " தாயோடு மனத்தானே பந்தித்தான் என் காயார என் த கொனோ வந்ததனானே " " அக்கடியங்கொடு என் த கொனோ அதுவானானே " " என் மனச்செய்க்கி என் த கொனோ வனக்கு தானே " " அகியங்கன் நிருவாந்தத்த அடியார் தன்கன் இப்படிக்கு அந்தந்திருக்கை என் த பாதுகாக்கத்தானே என் த கொனோ இருக்குவானே " " எந்தனை யுயர்வன பன பாக்ககனை வாய்பெருகிக்கொண்டு இதனை ஒரு ஆவலாய்க்கப் போது போகப் பார்த்தவாயிருக்க ; இத்தப் போதபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறவோது குறைய அப்பவன்களை அபேஷித்த அக்குயிக்கும் அகத்தழக்கின்ற பாயர்ன் அப்படியே அகியாடும் ; அவர்ன் எக்கெடு செட்டாக் கைக்கென்ன ? என்மிருர் ஒடுபொருட்டகை வேர் அகை வந்துமனவாம்.

தெளிந்த குணமுடைய மனவர்க்கு இப்படிப்பட்ட அந்த பன்க்கன் கையினே வித்தயாக வகை தெரிந்ததும் உதந்ததன்வி கிடுவர்க்கன் ; தெரிச்சென்ன அமுதவெள்ளத் திறையே அவர்க்கன் வந்தி கிருப்பர்க்கன் என்மிருர் மேல்.

நிருவாகமுருகிய இயற்கை பெரிதும், காயாய் பெருகிதல் பெரிதும், வனகம் லாந்து பெரிதும், கவிதி பெரிதும் தென்விபோர் குறிப்பு (இவர்க்கை) கொக்கெதென் குறு. " உருமாணசயங்க தென் த கொக்கெடு குறிப்பினே " என்றபடி எம்பெருமா னேடு உடவேனுமென்ற ஆகையோவ்வைய தென்விபோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றானது. இங்குத் தென்விபோர் என்றது நிருவாழ்குப்போகியும் அவர்யோக்கையாகியும்.

" அவ்வாறதிருக்கியுங்க " என்ற தெருட்க்கி " தீர்ப்பு விட்ட " என்ற வனகித் அவர் காதல் அன்பு இன்பு தோல் அழகம் என்ற ஒருபொருட் பன்மொழிகளை இவ்வாறத் தெரிந்திருப்பதற்குப் பகையானைய நிருவாகனை முடிமேனகித்த கொக்கைத ஆகைய் புகும் கிடியத்தின் ஆழ்கார்த்துண்டான ஆகாய் அவ்வந்த தென்பத கங்கு வெளிப்படும். அவ்வாறானிவ்வந்தவிடத்த ' அவர் ஆர் ' என்றும் யிரிக்காயம் ; ஆகா கிரம்பிய ' என்ற பொருளாகும்.

ஒடுபொருட்டு அகையோர் அகை—கண்ணிகன் கிரும்பும் பொருள்களை ஆழ்கார் தமது நிருவாக்கையே கொக்கையும் கூறி ஒடுபொருட்டு என்மிருர். நிருவாகமுருகிய இயற்கை—காது வானி அழித்தபொருள்க்கடிய ஐக்கியமக்கையம் எப்போதும் கந்திரவாயிருக் கக்கடிய ஐக்கியத்தகைப் பெருகுதம் என்றபடி. மதுவதம்—எப்போதும் உடியிருத்தல். இவர்க்கை—கண்ணிக ; ஐக்கியத்தோடு எப்போதும் உடியிருக்குத் தக்கமாய்க்கது கித்ய மீளாகுத இயக்கம். அப்படிப்பட்ட கிணைமையும தென்விபோர் குறிப்பு வேண்ட யாட்டாதாம்.

காயப்பெருகிதல்—ஐக்கியம் அகையத்திருத்ததும் அந்தந்த அதுபயிப்பதற்கு உதப்பான சக்தி பூர்ணமாக இக்கையிதும் பவனிக்கியே ; அந்த சக்தியும் உடவே கெட்டகைப் பெருகுதம் அப்போதும் வேண்டர்க்கன் என்றபடி. காயம்—மாயத்தானது

[illegible]

சான்றோர்களுக்க மனமகிளப்புக—மேலிருக்கு செவ்வெனம் பெருகியதின் நீதோடியும் பெருகுகளும், தாழ்ந்தும் வன்மையோ உன்மகத் தன் வலித்திருத்தி உய்ப்புகொண்டாய். பிழைக்குக் மந்தர்க்கொர் புதத்தெய்வம் கொண்டாடுக் கொன்மர் பெற்றதாழ்ந்த மனம கொன்மோட்கொ மாட்டாத தகவற்றோ " என்ற திருமயங்கொழுவார் ப்ரீதகத்திழம் இதன் வடிவொத்தவதே. மனம கிளப்புக—மனம என்றத அசோதமயங்கத்தகை பெய்வாய் கொன் மாய்க, கிளப்புக என்றத உபசாரங்கள் பவதத்தாழ்வு கொன்மபடி. (மனமகிளப்புக மனம கொன்ம கொன்மயென்மொட்கத்த (அவன் மனமக) உன்மயவ உன்மட்கி மனமகிளப்புக மன்ம கொன்மதன் மனத்தயாதென்க; தெவதாழ்வு பவன் பவததமதோடு மனம கிளப்புகமதோடுகு வொடுகிகி; இததான் அத, அததான் இத மன்ம இவன்ம்கு மனம அபிவதத்தகத் கிளப்புகமதாய்.

தாத்ரவம் பிரகசித்தவுடனே பெற்ற அத்தாசையும் சிறந்த செயலையும் காரணஞ்செய்ததாம். மனோரூபு வழக்கமாக விரை குந்தாவதற்கும் இருந்ததாம். பிரகசித்தவுடனே வாயை திரட்டிவந்த பண்பாகக் கட்டிவந்ததற்கும் வாயையாவதால் அத்தாயிக்குப்பநீரை ஒரு மனோரூபு. வாயை காரணஞ்செய்தப்படி இருந்தாவதால் வழக்கமாக இவ்வாதற்கும் கட்டிவந்தவருமேந்ததாம். அதனைத் திருவுருவப்பற்ற இரு குந்தா இப்படி அருளிச்செய்தால் வந்த செயல் சொந்தமாய்.

[illegible]

இந்த மாதிரியான ஒரு சில சமயம் குத்தகைகளைப் பற்றிய
நீதி, அரசு-மேலாட்சியைப் பற்றியதோ பத்திரிகையாளர் அறிவை,
குத்தகை மானியம், பத்திரிகை மானியம், அரசு-மேலாட்சியைப் பற்றியதோ

என்ன அளத்தல்! என்ன கீழ்ப்பாட்டாக் கவியப்பட்டார். ஒரு கண்ணியமான இயற்கையான அபரகதம் பரிதாபக் குஞ்சுமாரம்போலே, 'இப்பாலும் கண்ணாகக் கட்டுவோம்' என்கிறார்; காரணம் அளக்கப்போகை அளத்ததப்பட்டுப் போகாமல் எப்பெருமாளாக அடிமைப்பட்டிருக்கல் பெற்றோடுமே! என்ன தம்முடைய பசுவாதிக்கு உகந்த பேருதேர் இந்நி.

கண்ணாகப் பத்தென தேவதாந்தங்கள் வாயும் கண்ணப்போலே பசுவாக ஆபத்தத்தொரு கண்ணாக எப்பெருமாளைய நிருவருவாக் கட்டுப்பாடுப்போலே யொழிய திருவடைய ஆபதத்தகைத் தாம் பரிதாபிக்கலாம் என்கிறார்கள் என்ற பசுவாதி கவியோடு. 'இத்தத் தெய்வக்கண்ணாகப் பின்புறமாகத் தெய்வத்திற் கப்பெருமாளே. நிருவதித்திற் பதக்கிட்டுத்தவ கண்ணி' என்கிறார். கண்ணத் தெய்வக்கண்ணும் உய்யக்கொண்ட பரமபுருஷான ஸ்ரீமக்காராவணத்தக்கத்தி மந்தபார்க்கும் காம் அடிமைப்பட்டவர்களைக் கொல் என்பத கவியோடு.

கண்ணிக்கையாலும் கண்ணிடத்தப் பெரியவர்க்காக்கினை பருவிர்த்தெய்து—
“காதல வேலும் தோற்ற ஈடையத் தரித்துக் கொண்டிருக்கக் கொடுத்தும் தர்மாவத தானே காவல் தானம் கண்ட தோற்றமடி. தாமது மடங்கித் தீர்த்த தரித்தே கண்ணப்போலே ஸ்ரீமக்கத் தந்தினை கண்டபிதே தரித்த குந்தாம்” என்கிறார். இந்நி “தந்தினை மடங்கித் தீர்த்த” இப்பாதி தந்தினை கண்டபதித்தும் பொருள் பாடுவோம்; உகந்த ஸ்ரீமக்க கயத்தக் கவிதையைப் பண்ணுகிறார்கள் தாங்கள் கடிப்படுகிறவர்களைப்பத திறக்க ஸ்ரீ மெரியகையக்கையும் இவர்க்கு காவலாக இருப்பவர்களைப்பத பசுவும் கிணத்தக் கொள்வதற்காகத் தாமது குதவிய பூக்கை பெருத்தக் குட்டிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; அப்படியே கெடுவோம் தான கண்ணாக்கடிக்கொண்டபதையும் காதலத்தகைப் பண்ணி உய்யப்படுகிறவர்க்கு கண்ணையும் திறத்தத் தருவருக்கொண்டகையுமே 'இவன் உகந்தவாக இருக்கக்கூடிய கண்ணி' என்கிற பசுவும் கிணத்தக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய கண்ணினை கவியோடு அழகித்தான்போதும் கண்ட ஒரு கிணத்தாக அருவிர்த்தெய்து.

இந்தினை, அகம்பை கவியோடு குதவிய அகம்பை கண்ணினை தந்தினை கண்ணு காதலிக்கும் பதி அகம்பையக்கக் கொடுத்தொண்டு அதனும் கண்ணினை விடப்பெற்றிருப்பதற்காகத் தரி கோலி கண்ட கிணத்திக்கப்பட்டார். ஆக குதவியவர்களைக் குதத் தெய்வக்கைக் கொல் கணே மற்ற கோதாரோதலக்கை கிணத்தக் கொல்ல வேண்டியவம் பற்றி குதவிய கவியோடு கவியும் கவியும்கூட என்கிறார். எப்பெருமாளே நிருவதித்தித்தவர்களை அடக்கித்தெடுத்த காதலப்பெற்ற பதார்த்தக்கை தாம் கண்ணொண்டு கொத்துவதும் கவியும் பெரும் பாத் கெய்யக்கிணே கண்ணொன்றி கிணத்தினைக் கட்டுகிணையும் கவியோடு கண்ட கிணத்தக் கொல்லத் தொடக்கினார் போதும்.

தீர்த்துடன் கவியுக் கண்பதத்தும் பசுவாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்:—(தீர்த்த கொள்ள கண்ணிக்கொண்ட) தீர்த்து—கிணத்தினை அடிக்காத உடையவர்களைக் கொண்டு, உடன்—கவியோடுதே, கவியு—உகந்தவடக்கும்படியாக் கண்பத ஒருவகை. உடன் கவியு கண்ணிடத்த உடையவக்க கண்ட பதம் கிணத்த, கிணத்திய உடையோ—பெருத்த குதவியவ கண்ணொருவகை கிணத்தினைக் கண்ணினை கவியும் கண்ணொருவகை. மற்ற கண்ணொருவகை. ஆக கண்ணப் பதார்த்தக்கையும் தந்த தப்பாய்க் நிருவதித்த

தான் அடக்கிக்கொண்டு “பாசன் தனதுதாய் எழுந்தருளும் ஆலியின், மேன்து
கொண்ட மெய்யென்ப” என்றபடி. தெருழ்க்கையடிமையி முகிழ்ச்சியாக நிற்கும்தனி
ரிசெ என்னவாந்த அந்நுத சந்திராய்த் பூமிகாராயன மூர்த்தியைத் தவிர்த்த வேறொரு
தெய்வத்தை காம்ப தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

“செந்தி மேற்கள்ளுறும் கிழைமொழியாய் காங்குமும் கீட்டகங்காய், ஒந்
தறக்கை வெண்பகட்டினொருகையு முகிழிட்டமையோரீடும், செந்திப்போர்க்கடகையன்
கிழங்காய்க் தாங்கிழங்கி உய்யக்கொண்ட, செந்திப்போரழியான் குணர் பங்குச்
செதொண்டர் கொடியவரே” என்றும், “அன்பென்னாருமறிவாரே எம்பெருமானுண்டு
யிழந்த எச்சித்தேவர், அக்காரார் தாமுளரே” என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமக்கை
பாழ்வாராளிச்செய்த பாகையன் இங்கே அழகன்கித்தத்தக்கை.

“மக்கையாண் சடைநிற் கவத்த கங்கை வார்ப்பத்த கீர்?.....அங்கன்குலமுண்ட
போது வெள்ளிலெழ்பு அகன்றதே? ஆகையாக் கனத்தி வேது தெய்வநிங்கியே” என்ற
பிள்ளிப்பெருமாளையக்கார் கிடுதிப்பாளாரும் குறிக்கொண்டதக்கை.

இத்திவ்யப் பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய பாதவந்தரபாத்திரிசெ
கோக்குடையதென்ற உணர்த்தக்கை.

திருவிருத்தத்தினும் திருவாய்மொழியினும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருவாமத்தை அரு
கிச்செய்துனர்; இப்பிரபந்தத்தின் அப்படி அருகிச் செப்புகின்ற எண்பதைக் காரணமாகக்
கொண்டு சிலர் சொத்துவதாவது—இத்திருவாரிசியம் இன்றும் பல பாகையக்கையுடைய
பிரபந்தமாயிருத்ததென்றும், காலக்கிரமத்தின் சில பாகையக்கே கோவித்தவிட்டன வென்றும்
சொத்துகொள்கின்ற; எம்மாழ்வாராளிச்செய்த காங்கு பிரபந்தக்களும் இத்தரு அடுத்ததான
பெரிய திருவந்தரநிதியும் ஆழ்வாருடைய திருவாயம் அருகிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றியா
கையாக் இது சொரது. அத்தாதித்தொடையாக அமைந்த பிரபந்தக்கள் எக்கவந்தரிதும்
முடிவு பாகைத்தின் அத்தரும் முதற்பாளாத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமைப்படி அருகிச்
செய்யப்பட்டிருப்பதபோல் இப்பிரபந்தத்தின் அமைப்பாகையாக் இதைக்கொண்டு இதின்
சில பாகையக்கே கோவித்தவிட்டனவென்ற சொத்துவர் சிலர்; அதையும் சொரது; “அத்ததி
செய்யுளின் அத்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைவதைத்தக் மண்டித்தல் என்”
தமிழர் சொக்கிவைத்திருக்கையாக் இப்பிரபந்தம் மண்டித்தவாகாத என்”த சொக்கையாத்
தனியொழிய பாகையக்கே கோவித்தன என்றக் பொருத்தமாயிட்டது. ஆகவே இப்பிரபந்
தம் பூர்ணவென்றே கொணர்த்தக்கை. (2)

ஆழ்வார் திருவடிசே என்கம்.

ஸ்ரீ கால்கி பிரதீபாதி பவக்கம்

அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திருவாரிசியுணர் முத்துப்பெற்றது.